

AGRU IN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplimentul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

„Păzitor sunt eu fratelui meu?“

Societatea noastră nu crede și cu atât mai puțin acceptă că și fruntea lui e adumbrită cu semnul infamant al lui Cain.

Și toți ar putea să creadă. În cazul că ar fi o minuțioasă mustrare de conștiință, sau urmând pe sfinți, ori făcând cum făceau chiar și unii mari făcători de rele, cari la sfârșit s'au deșteptat și și-au cunoscut păcatele lor.

Oare într'un moment al harului dacă ar întreba Domnul, că „unde este fratele tău Abel?“ Cum i-ar răspunde? Ar trage din umăr, și-ar spăla mâinile și cu o față ferizeică, moimând „nevinovăția“ ar răspunde cu întrebarea: „Oare păzitor sunt eu fratelui meu?“

În acest caz ar răspunde întocmai cum a răspuns și Cain Domnului și reculegându-se s'ar convinge, că nici societatea de azi nu se interesează mai mult de soarta deaproapelui — fratelui său — cași Cain și în cazul cel mai bun că deși nu l-ar chiar toca în cap, dar e sătos de sângele lui, e lacom pe averea lui, de norocul lui, la liniștea lui, l-a evacuat, l-a desmoștenit, la sate l-a scos din moșie, în orașe l-a scos pe periferii și în mahalaua, l-a mână în desperare, i-a denegat frăția, deși acela nu a păcătuit mai mult cași acesta, nu a furat, nu s'a îndesat după poziții, nu s'a urcat mai sus pe cadavrele acestora. Și toți! Sau, poate, chiar pentru aceasta!

Așteptăm doar deșteptarea mustrării conștiinței societății? În cazul că aceasta conștiință e conștiința lui Cain, aceasta va lucra întocmai cași aceea a lui Cain și nu-

mai atunci când blăstămul Domnului va suna și asupra capului societății, când apoi tremurând și gemând va zice: „Mai mare este păcatul meu decât să mi-se ierte. Mă voi ascunde dela fața Ta, ca nu cumva cel ce mă va afla să mă ucidă.“ Aceasta o așteptăm. Aceasta va fi agonia. Aceasta va fi tragere de moarte.

Dară de așa ceva ne putem teme, așa ceva poate să vină. Să bată numai mizeria la tot a doua poartă și să ia numai sălaş permanent acolo. Ajungă numai puhoiul mizeriei și al disperării până la pragul palatelor noastre. Și va veni mugind cu vuet. Ce se pregătește? Ori grozăveniile de azi nu sunt oare blăstămul lui Dumnezeu? Pentru că i s'a promis și lui Cain, că: înzădar își va munci pământul, căci nu-i va da roadă și că va fi blăstămat pe pământ și va trăi rătăcind pe pământ, tremurând și gemând...

Striga-vom și noi cu Cain, că rătăcind ne va putea ucide oricine ne va afla?

Ne vom putea bizui în contra răsunării și noi în semnul infamant al lui Cain ars de Dumnezeu și pe fruntea noastră, pentru ca să nu fim uciși din răsunare?

În ce ne încredem? Că doar față de furia milioanelor de oameni peritori de foame ne va scuti principiul de drept uman? Legile dumnezeiești, cari nici noi nu le fimem? Doară poruncile bisericeii de care nici noi nu ascultăm? Doară inviolabilitatea proprietății și oprirea de a ucide? Porunca iubirii și datorința de a ierta? Aceste-s semnele lui Cain pe noi, dară să nu credem că ne vor scăpa.

Pe Cain l-a scutit semnul infamiei numai față de răsunare omenească, iar nu în contra pedepsei lui Dzeu, el a provocat aceea, iar aceasta a strigat la ceriu, și acest strigăt nu era nici în folosul lui nici motiv

de speranță pentru el, nici consolare pentru Cain, pentru că întru toate e mai grozav a cădea în mâna lui Dumnezeu.

Oare ne vine vre-odată aminte că suntem răspunzători noi fiecare pentru pierderea sufletului fratelui-deaproapele nostru? Pentru că cineva va trebui să răspundă pentru aceste pierderi, precum a trebuit să răspundă și Cain pentru pierderea lui Abel.

Cine va răspunde? Oare societatea? Nu! Eu cel care scriu aceste rânduri, plângând și tânguind pentru indiferența celor chemați și tu, iubite cetitorule, care le citești aceste poate cu oareșcare plictiseală și dispreț.

Dar trebuie odată, — baram în ora a douăsprezecea — să deșteptăm conștiința noastră, noi, în special conducătorii și membrii Agrului, muștrând conștiința noastră individuală, văzând nu numai mizeria și nedreptățile strigătoare azi la ceriu, dar mai mult pierderea sufletelor, ca consecințe.

Remedierea nevoilor e tocmai atât de obligatoare datorință personală a fieștecărui om în parte, precum și apărarea moralei creștine, întocmai ca respectarea jurământului și proprietății.

Părintele Papa Leo al XIII-lea ne spunea limpede și spre înțelesul tuturor în enciclica despre „Democrația Creștină,” că nimeni, în special conducătorilor nu e lăsată în voia liberă, a ocroti ori a neglija cauza nevoiașilor.

Aceasta e o datorință. Trebuie să ne deșteptăm la aceasta datorință personală și acestei datorințe — a dreptății și a iubirii față de deaproapele nostru nevoiaș, — să-i acordăm chiar atâta atenție în sufletul nostru, cași celorlalte obligațiuni.

Să nu ne amăgim în declinarea acestei datorințe, că aceasta este datorința Statului, a societății, a asociațiunilor caritative, nu! Aceasta este datorința noastră a fieștecărui, pentru că numai omul având sufletul lui Cain, e de parerea că: el nu e păzitorul fratelui său.

Deci răspundem la întrebarea scrisă pe fruntea articolului, da iubite frate și creștine, într'adevăr ești păzitorul fratelui tău și aievea vei avea să dai seamă, deci ai grije nu cumva să cazi în mâna lui Dumnezeu, devenind și tu compatibil de pedeapsa lui Cain. (După: Vid Jozsef S. J.)

Presă II.

Este în fenomen îngrozitor în viața multor catolici de azi indiferentismul acela, ce-l manifestează față de presă. Marele împărat Napoleon, aproape cu un secol și jumătate în urmă, a zis: presa este putere mare, — și atunci presa era încă în fașii. Mulți nu au

socolit, că presa poate să devină o putere atât de mare. Așa au gândit, că întărirea presei nici când nu va fi în detrimentul catolicizmului. Au fost mulți și sunt și azi, cari uită de adevărul cuprins în cuvintele Scripturii: *fiii întunerecului sunt mai cuminiți, decât fiii luminii.* Numai dacă privim roțile vertiginos învârtite ale tipografiilor și auzim vuietul lor, numai atunci putem judeca ce putere stă în serviciul necredinții. Milioane și milioane de ziare, gazete, reviste, foaie de modă, gazete umoristice, lucrări științifice și neștiințifice, calendare, nuvele, romane părăsesc zilnic tipografiile și cea mai mare parte a lor conține murdării și pricinuește moartea morală — ba chiar și moartea trupească — a multora. Numai Dzeu poate să știe, câte gânduri josnice, câte hotărâri perverse se iau în urma citirii acestei presei! Inveninează modul de cugetare al oamenilor, simțimentele particulare ale oamenilor le face să fie dure, influențează asupra guvernării, morala o arată de ridicolă, în urma ei credința devine obiect de batjocură, — pe scurt îl transformează pe om după chipul și asemănarea sa. După citirea acestei presei omul începe să se cugete și să acționeze așa, cum aceasta presă îi prescrie.

Cu linii înspăimântătoare ne descrie vulturul din Patmos — sf. Ioan — puterea, scopul și învățătura acestei presei în Apocalios (13, 1-8) „*Și am văzut suindu-se din mare o fiară, care avea 7 capete și 10 coarne și pe coarnele ei 10 cununi, și peste capetele ei numele hulii... era asemenea leopardului și picioarele ei cași ale ursului și gura ei ca gura leului... și s'a dat ei gură, care grăia mari (lucruri) și hule... și și-a deschis gura sa spre hula împotriva lui Dzeu... ca să hulească numele lui și lăcașul lui și pe cei ce locuiesc în ceruri. Și s'a dat ei să facă război cu sfinții... și s'a dat ei putere peste toată sămânția și poporul și limba și neamul... și se vor închina ei toți ceice locuiesc pe pământ... și ziceau: cine e asemenea fiarei, cine poate să se bată cu ea?*” — Întru adevăr, cine să se răboiască cu presa, care a subizat milioanele popoarelor, cu presa, care, se poate, că până acum și nouă ne-a sugerat adevăruri, nea dictat principii morale și pe care și noi o am dădăcit cu mare dragoste, pentru care și lung de ani ne-am jertfit banul nostru? Cine să se lupte dar? Noi? Să ne contrazicem? Să fim necredincioși față de presa aceea, care până acum ne-a fost comoara noastră scumpă?

Dacă avem convingere catolică, dacă mai licărește în noi simțul dreptății, și dacă mai putem să aducem jertfă în vederea urui scop sfânt, atunci încă azi abzicem abonamentele gazetelor rele, revistelor imorale care sunt produsele fiarei cu 10 coarne. Vom arunca în foc toate cărțile, romanele, care până acum au decorat masa noastră — însă sufletul ni l-a dat osândeii. Dacă svem conștiință catolică — așa vom face. Și cu atâta am început lupta împotriva fiarei; aruncând produsele ei în foc lupta s'a declarat.

Mismar

